

Obres escollides de Lenin en català

**TESIS SOBRE LA DEMOCRÀCIA BURGESA I
LA DICTADURA DEL PROLETARIAT
/
DISCURS SOBRE LES TESIS**

**V. I. LENIN
1919**

(1er Congrés de la Internacional Comunista)

Versió catalana establerta des de: *Los cuatro primeros congresos de la Internacional Comunista*, volum 1, Edicions Internacionals Sedov, (<http://grupgerminal.org/?q=node/194>)

Edicions internacionals Sedov

TESIS SOBRE LA DEMOCRÀCIA BURGESA I LA DICTADURA DEL PROLETARIAT

1.- L'ascens del moviment revolucionari del proletariat en tots els països ha fet que la burgesia, i els seus agents en les organitzacions obreres, despleguen enormes esforços a fi de trobar arguments ideològics i polítics per a defensar el domini dels explotadors. Entre aquests arguments es destaquen en particular la condemna de la dictadura i la defensa de la democràcia. La falsedat i hipocresia d'aquest argument, repetit de mil modes en la premsa capitalista i en la Conferència de la Internacional groga celebrada al febrer de 1919 a Berna, són evidents per a tots els que no vullguen traïr les tesis fonamentals del socialisme.

2.- Abans que res, aquest argument opera amb el concepte de "democràcia en general" i "dictadura en general", sense tenir en compte de quina classe social es tracta. Aquest plantejament de la qüestió al marge o per damunt de les classes, suposadament popular, equival ni més ni menys que a un escarni de la doctrina fonamental del socialisme, açò és, de la doctrina de la lluita de classes, que reconeixen de paraula però obliden en els fets els socialistes que s'han passat al costat de la burgesia. Perquè en cap país capitalista civilitzat existeix la "democràcia en general", sinó que només hi ha una democràcia burgesa, i no es tracta de la "dictadura en general", sinó de la dictadura de la classe oprimida, és a dir, del proletariat sobre els opressors i explotadors, o siga sobre la burgesia, a fi de vèncer la resistència que oposen els explotadors en la lluita per la seua dominació.

3.- La història ensenya que cap classe oprimida ha implantat ni ha pogut implantar mai la seua dominació sense travessar per un període de dictadura, és a dir, de conquesta del poder polític i de repressió violenta de la resistència oposada sempre pels explotadors, la més desesperada i furiosa, una resistència que no reparava en crims. La burgesia, el domini de la qual defensen ara els socialistes que parlen contra "la dictadura en general" i enalteixen la "democràcia en general", va conquerir el poder als països avançats a costa d'una sèrie d'insurreccions, guerres civils i repressió violenta contra els reis, els feudalistes, els esclavistes, i contra els seus intents de restauració. Els socialistes de tots els països, en els seus llibres i fullets, en les resolucions dels seus congressos i en els seus discursos d'agitació, han explicat milions de vegades al poble el caràcter de classe d'aquestes revolucions burgeses i d'aquesta dictadura burgesa. Per això, l'actual defensa de la democràcia burgesa en forma de discursos sobre la "democràcia en general", i l'actual cridada i clamor contra la dictadura del proletariat en forma de crits sobre la "dictadura en general", són una traïció directa al socialisme, el pas efectiu al costat de la burgesia, la negació del dret del proletariat a la seua revolució proletària, la defensa del reformisme burgès precisament en un moment històric en què aquest reformisme ha fracassat en tot el món i que la guerra ha creat una situació revolucionària.

4.- Tots els socialistes, en explicar el caràcter de classe de la civilització burgesa, la democràcia burgesa i el parlamentarisme burgès, expressaven la idea que havien formulat amb la major exactitud científica Marx i Engels en dir que la república burgesa més democràtica no és sinó una màquina per a l'opressió de la classe obrera per la burgesia, per a l'opressió de les masses treballadores per un grapat de capitalistes. No hi ha un sol revolucionari, un sol marxista dels que avui clamen contra la dictadura i a favor de la democràcia, que no jure i perjure davant els obrers que reconeix aquesta veritat fonamental del socialisme; i ara, quan el proletariat revolucionari travessa un estat d'efervescència i es posa en moviment per a destruir aquesta màquina d'opressió i per a conquerir la dictadura proletària, aquests traïdors al socialisme presenten les coses com si la burgesia regalés als treballadors una "democràcia pura", com si la burgesia renunciés a oposar resistència i estigués disposada a sotmetre's a la majoria dels treballadors, com si no hagués existit i no existís cap màquina estatal per a l'opressió del treball pel capital en la república democràtica.

5.- La Comuna de París, que exalcen de paraules tots els que volen passar per socialistes, perquè saben que les masses obreres simpatitzen fervorosament i sincerament amb ella, va mostrar amb particular nitidesa la convencionalitat històrica i el valor limitat del parlamentarisme burgès i de la democràcia burgesa, institucions altament progressistes en comparació amb l'Edat Mitjana, però que exigeixen, sense demora, una transformació radical en l'època de la revolució proletària. Precisament Marx, que va ser qui millor va enjudiciar el significat històric de la Comuna, quan la va analitzar va mostrar el caràcter explotador de la democràcia burgesa i del parlamentarisme burgès, sota els quals les classes oprimides obtenen el dret a decidir una vegada cada diversos anys quins membres de la classe dominant "han de representar i esclafar" el poble el parlament. Precisament ara, quan el moviment soviètic, que s'estén a tot el món, continua a la vista de tots la causa de la Comuna, els

traïdors al socialisme obliden l'experiència concreta i les lliçons concretes de la Comuna de París, repetint les conegudes antigalles burgeses sobre la "democràcia en general". La Comuna no era una institució parlamentària.

6.- El significat de la Comuna consisteix, a més a més, en què va realitzar l'intent de desbaratar i destruir fins als seus fonaments l'aparell estatal burgès, l'aparell burocràtic, judicial, militar i policíac, i el va substituir per una organització de masses d'autogovern dels obrers, que no coneixia la divisió en poder legislatiu i executiu. Totes les repúbliques democraticoburgeses dels nostres dies, incloent-hi l'alemanya, a què els traïdors al socialisme denominen proletària burlant-se de la veritat, mantenen aquest aparell estatal. Així, doncs, es confirma una vegada més amb tota claredat que els clamors en defensa de la "democràcia en general" constitueixen en els fets la defensa de la burgesia i dels seus privilegis de classe explotadora.

7.- La "llibertat de reunió" pot ser presa com a model de reivindicacions de la "democràcia pura". Tot obrer conscient que no haja trencat amb la seua classe comprendrà immediatament que seria absurd prometre llibertat de reunió als explotadors en un període i en una situació en què aquests es resisteixen a ser derrocats i defensen els seus privilegis. La burgesia, quan era revolucionària, ni en l'Anglaterra de 1649 ni en la França de 1793 va concedir "llibertat de reunió" als monàrquics i als nobles, que cridaven en la seua ajuda tropes estrangeres i "es reunien" per a organitzar temptatives de restauració. Si l'actual burgesia, que s'ha fet reaccionària fa ja molt de temps, exigeix del proletariat que garantisca per endavant la "llibertat de reunió" als explotadors, malgrat la resistència que oferisquen els capitalistes a la seua expropiació, els obrers no faran sinó riure del fariseisme de la burgesia.

D'altra banda, els obrers saben molt bé que la "llibertat de reunió", fins i tot en la república burgesa més democràtica, és una frase buida, perquè els rics tenen a la seua disposició els millors edificis públics i privats, i suficient temps lliure per a reunions, protegides per l'aparell del poder burgès. Els proletaris de la ciutat i del camp, i els petits camperols, és a dir, la immensa majoria de la població, no tenen ni la primera ni la segona ni la tercera cosa. Mentre les coses estiguen així, la "igualtat", és a dir, la "democràcia pura", és un engany. A fi de conquerir la vertadera igualtat de fer efectiva la democràcia per als treballadors, cal començar per desposseir els explotadors de tots els edificis públics i de tots els locals particulars de luxe, cal començar per concedir als treballadors hores de festa, cal que protegisquen la llibertat de les seues reunions obrers armats, i no senyorets de la noblesa o oficials capitalistes que manen sobre soldats oprimits.

Només després d'aquest canvi pot hom parlar de la llibertat de reunió i d'igualtat sense mofar-se dels obrers, dels treballadors, dels pobres. Però només pot realitzar aquest canvi l'avantguarda dels treballadors, el proletariat, derrotant els explotadors, la burgesia.

8.- La "llibertat de premsa" és igualment una de les principals consignes de la "democràcia pura". També en aquest sentit els obrers saben, i els socialistes de tots els països han reconegut milions de vegades, que aquesta llibertat és un engany mentre les millors impremtes i les millors existències de paper estan acaparades pels capitalistes, i mentre subsistisca el poder del capital sobre la premsa, poder que en tot el món és més evident, violent i cínic com més desenrotllats estiguen la democràcia i el règim republicà, com ocorre, per exemple, en Amèrica del Nord. A fi de conquerir la igualtat efectiva i la vertadera democràcia per als treballadors, per als obrers i camperols, és necessari començar per privar el capital de la possibilitat de llogar escriptors, de comprar editorials i subornar periòdics, però per a açò cal derrocar el jou del capital, derrocar els explotadors i vèncer la seua resistència. Els capitalistes han anomenat sempre "llibertat" la llibertat dels rics per a lucrar-se i la llibertat dels obrers per a morir-se de fam. Els capitalistes denominen llibertat de premsa la llibertat de suborn de la premsa pels rics, la llibertat d'utilitzar riquesa per a fabricar i falsejar l'anomenada opinió pública. Els defensors de la "democràcia pura" són una vegada més, i en la pràctica, defensors del més immund i venal sistema de domini dels rics sobre els mitjans d'instrucció de les masses, no fan sinó enganyar el poble, apartar-lo amb frases en aparença plausibles i belles, però totalment falses, de la concreta tasca històrica d'alliberar la premsa de la seua subjecció al capital. La vertadera llibertat i igualtat sobrevindran en el règim que creen els comunistes, en el qual no existirà la possibilitat d'enriquir-se a costa d'altres, no existirà la possibilitat objectiva de subordinar, ni directament ni indirectament, la premsa en poder dels diners, no hi haurà obstacles perquè tot treballador (o grup de treballadors, qualsevol siga el seu nombre) tinga i gaudisca del mateix dret a utilitzar les impremtes i el paper, que pertanyeran a la societat.

9.- La història dels segles XIX i XX ens va mostrar ja abans de la guerra què és en la pràctica la cloquejada "democràcia pura" sota el capitalisme. Els marxistes han dit sempre que com més desenrotllada i "pura" siga la democràcia, més oberta, ruda i implacable serà la lluita de classes, més "pures" seran l'opressió del capital i la dictadura de la burgesia. L'assumpte Dreyfus en la França republicana, les sagnants repressions dels destacaments de mercenaris, armats pels capitalistes, contra els vaguistes en la lliure i democràtica república d'Amèrica del Nord, milers i milers d'altres fets semblants mostren la veritat que en va tracta d'ocultar la burgesia: en les repúbliques més democràtiques imperen en la pràctica el terror i la dictadura de la burgesia, que es manifesten obertament cada vegada que els explotadors creuen que trontolla el poder del capital.

10.- La guerra imperialista de 1914-1918 ha deixat a plena llum definitivament, àdhuc davant els obrers endarrerits, aquest vertader caràcter de la democràcia burgesa, fins en les repúbliques més lliures, com a dictadura de la burgesia. A causa de l'enriquiment d'un grup alemany o anglès de milionaris o multimilionaris, van sucumbir desenes de milions d'homes, i en les repúbliques més lliures es va implantar la dictadura militar de la burgesia. Aquesta dictadura militar continua als països de l'Entente després de la derrota d'Alemanya. Precisament la guerra és la que més ha obert els ulls als treballadors, la que ha arrancat les falses flors de la democràcia burgesa, la que ha mostrat al poble el pou sense fons de l'especulació i del lucre durant la guerra i amb motiu d'ella. En nom de la "llibertat i igualtat" es van enriquir escandalosament els negociants de la guerra. Cap esforç de la Internacional groga de Berna podrà ocultar a les masses el caràcter explotador, avui totalment desemmascarat, de la llibertat, de la igualtat i de la democràcia burgeses.

11.- En Alemanya, el país capitalista més desenvolupat del continent europeu, els primers mesos de plena llibertat republicana, portada per la derrota de l'Alemanya imperialista, han fet veure als obrers alemanys i a tot el món la vertadera naturalesa de classe de la república democràticoburgesa. L'assassinat de Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg és un fet d'abast històric mundial, no sols perquè han perit tràgicament els millors homes i caps de la vertadera Internacional proletària, de la Internacional Comunista, sinó perquè s'ha fet plena llum la naturalesa de classe d'un estat europeu avançat (hom pot dir sense exagerar: d'un estat avançat a escala mundial). Si uns detinguts, és a dir, homes presos sota la protecció dels poders públics, poden ser assassinats amb completa impunitat per uns oficials i pels capitalistes, sota un govern de socialpatriotes, s'hi dedueix que una república democràtica en què poden ocórrer tals coses és una dictadura de la burgesia. Aquells que expressen la seua indignació amb motiu de l'assassinat de Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg, però sense comprendre aquesta veritat, no fan sinó palesar el seu encabotament mental o el seu fariseisme. La "llibertat" en una de les repúbliques més lliures i avançades del món, en la república alemanya, és la llibertat d'assassinar impunement els líders arrestats del proletariat. I no pot ser d'una altra manera mentre subsistisca el capitalisme, perquè el desenrotllament de la democràcia no atenua, sinó que aguditza la lluita de classes, que, en virtut de tots els resultats i de totes les influències de la guerra i de les seues conseqüències, ha arribat al seu punt d'ebullició.

En tot el món civilitzat es procedeix ara a desterrar els bolxevics, a perseguir-los, a empresonar-los, com per exemple en Suïssa, una de les repúbliques burgeses més lliures, a organitzar pogroms contra els bolxevics en Amèrica del Nord, etcètera. Des del punt de vista de la "democràcia en general" o de la "democràcia pura" és senzillament ridícul que països avançats, civilitzats, democràtics, armats fins a les dents, temen la presència de diverses desenes de persones de la Rússia endarrerida, famolenca i arruïnada, a la que en desenes de milions d'exemplars de periòdics burgesos es qualifica de salvatge, criminal, etcètera. Està clar que una situació social que ha pogut originar una contradicció tan patent, no és en la pràctica sinó una dictadura de la burgesia.

12.- Davant tal estat de coses, la dictadura del proletariat no sols és plenament legítima com a mitjà de derrocar els explotadors i de vèncer la seua resistència, sinó que és completament necessària per a tota la massa treballadora com a única defensa contra la dictadura de la burgesia, que ha portat a la guerra i prepara noves guerres.

Allò que principalment no comprenen els socialistes i que indica la seua miopia teòrica la seua subjecció als prejudicis burgesos i la seua traïció política al proletariat és que en la societat capitalista, en quant s'agreuja en alguna mesura la lluita de classes que palpita al seu si, no pot haver-hi terme mitjà entre la dictadura de la burgesia i la del proletariat. Tota il·lusió quant a un tercer camí no és sinó un sospir reaccionari de petits burgesos. Així ho testifica l'experiència de més d'un

segle de desenvolupament de la democràcia burgesa i del moviment obrer en tots els països avançats, i, en particular, l'experiència de l'últim lustre. Així ho indica també tota la ciència de l'economia política, tot el contingut del marxisme, que explica la inevitabilitat econòmica de la dictadura de la burgesia davall tota economia mercantil, dictadura que només pot reemplaçar la classe desenrotllada, multiplicada, cohesionada i reforçada pel mateix desenvolupament del capitalisme, és a dir, la classe proletària.

13.- Un altre error teòric i polític dels socialistes consisteix en no comprendre que les formes de la democràcia han anat canviant inevitablement al llarg de mil·lennis, començant pels embrions de la mateixa antiguitat, a mesura que una classe dominant era substituïda per una altra. En les antigues repúbliques de Grècia, a les ciutats medievals i als països capitalistes avançats, la democràcia revist formes distintes i distint grau d'aplicació. Seria la major malaptesa pensar que la revolució més profunda de la història de la humanitat, el primer cas que es registra en el món de pas del poder de la minoria d'explotadors a la majoria dels explotats, pot sobrevenir dins del vell marc de la vella democràcia parlamentària burgesa, pot sobrevenir sense introduir els canvis més radicals, sense crear noves formes de democràcia, noves institucions que encarnen les noves condicions de la seua aplicació, etc.

14.- La dictadura del proletariat s'assembla a la dictadura de les altres classes perquè ha sigut suscitada per la necessitat, com li ocorre a tota dictadura, d'esclafar amb la violència la resistència de la classe que perd el domini polític. La diferència radical entre la dictadura del proletariat i la d'altres classes (la dictadura dels grans terratinents en l'Edat Mitjana i la de la burgesia en tots els països capitalistes civilitzats) consisteix en el fet que la dictadura dels grans terratinents i de la burgesia era la repressió violenta de la resistència de la immensa majoria de la població, açò és, dels treballadors. Al contrari, la dictadura del proletariat és la repressió violenta de la resistència dels explotadors, és a dir, d'una insignificant minoria de la població dels grans terratinents i capitalistes.

D'ací es desprèn, al seu torn, que la dictadura del proletariat ha d'ocasionar inevitablement, no sols el canvi de les formes i institucions de la democràcia, parlant en termes generals, sinó un canvi que comporte una ampliació inusitada de la utilització efectiva del democratism per part dels oprimits pel capitalisme, per part de les classes treballadores.

En efecte, la forma de la dictadura del proletariat aconseguida ja en la pràctica, és a dir, el poder soviètic a Rússia, el *Räte-System* a Alemanya, els *Shop Stewards Committees* i organismes anàlegs en altres països, totes aquestes institucions signifiquen i fan efectives precisament per a les classes treballadores, és a dir, per a la immensa majoria de la població, una possibilitat real d'utilitzar els drets i llibertats democràtics, que mai han existit amb anterioritat, ni tan sols aproximadament, en les millors repúbliques democràtiques burgeses.

L'essència del poder soviètic consisteix en el fet que la base permanent i única de tot el poder i de tot l'aparell de l'estat és l'organització de masses de les classes que estaven oprimides pel capitalisme, és a dir, dels obrers i semiproletaris (dels camperols que no exploten treball aliè i recorren contínuament a la venda d'una part, almenys, del seu treball). Ara són incorporades precisament a la participació permanent i indefectible, i a més decisiva, en la direcció democràtica de l'estat, les masses que fins i tot en les repúbliques burgeses més democràtiques, sent iguals davant la llei, eren desplaçades en la pràctica per milers de procediments i subterfugis de la intervenció en la vida política i del gaudi dels drets i llibertats democràtics.

15. El poder soviètic o dictadura del proletariat fa efectiva, immediatament i per complet, la igualtat dels ciutadans, sense distinció de sexe, religió, raça i nacionalitat, que la democràcia burgesa va prometre sempre i per tot arreu, però que no ha realitzar en cap lloc ni podia realitzar a causa del domini del capitalisme. El poder soviètic fa efectiva aqueixa igualtat, perquè només pot realitzar-la el poder dels obrers, que no estan interessats en la propietat privada dels mitjans de producció i en la lluita pel seu repartiment.

16.- La vella democràcia i el vell parlamentarisme, és a dir, la democràcia i el parlamentarisme burgesos, estaven organitzats de tal manera, que precisament les masses treballadores eren les que més desplaçades es trobaven de l'aparell del govern. Al contrari, el poder soviètic, és a dir, la dictadura del proletariat, està estructurat de tal forma, que acosta les masses treballadores a l'aparell del govern. Aquesta mateixa finalitat compleix la unió del poder legislatiu i executiu en l'organització

soviètica de l'estat, i la substitució de les circumscripcions electorals territorials per les unitats de producció, com són les fàbriques i la resta d'empreses.

17.- L'exèrcit no sols era un aparell d'opressió sota la monarquia. Segueix sent-ho en totes les repúbliques burgeses, fins i tot en les més democràtiques. Només el poder soviètic, com a organització estatal permanent de les classes oprimides pel capitalisme està en condicions d'acabar amb la supeditació de l'exèrcit al comandament burgès i de fusionar realment el proletariat amb l'exèrcit, d'arribar realment a l'armament del proletariat i al desarmament de la burgesia, sense la qual cosa és impossible la victòria del socialisme.

18.- L'organització soviètica de l'estat està adaptada al paper dirigent del proletariat, la classe més concentrada i instruïda pel capitalisme. L'experiència de totes les revolucions i de tots els moviments de les classes oprimides, l'experiència del moviment socialista mundial, ens ensenya que només el proletariat està en condicions d'unir i arrossegar al seu darrere les capes disperses i endarrerides de la població treballadora i explotada.

19.- Només l'organització soviètica de l'estat pot destruir realment de colp i acabar per sempre amb el vell aparell burocràtic judicial, és a dir, amb l'aparell burgès, que s'ha mantingut i ha de mantenir-se de manera inevitable davall el capitalisme, fins i tot en les repúbliques més democràtiques, sent en la pràctica el que més obstaculitza l'aplicació de la democràcia per als obrers i els treballadors en general. La comuna de París va donar el primer pas d'abast històric universal per aquest camí: el poder soviètic n'ha donat el segon.

20.- La destrucció del poder estatal és l'objectiu que s'han proposat tots els socialistes, amb Marx al capdavant. Si no s'aconsegueix aquest objectiu no pot realitzar-se el vertader democratism, és a dir, la igualtat i la llibertat. A aquest objectiu condueix en la pràctica únicament la democràcia soviètica o proletària, perquè en atraure a la participació permanent i ineludible en la direcció de l'estat les organitzacions de masses dels treballadors, comença de seguida a preparar la plena extinció de tot Estat.

21.- La plena fallida dels socialistes reunits a Berna i la seua total incomprensió de la nova democràcia, és a dir, de la democràcia proletària, es veu en particular pel següent. El 10 de febrer de 1919 Branting va clausurar a Berna la Conferència de la Internacional groga. L'endemà, a Berlín, en el periòdic *Die Freiheit*, redactat per elements que van participar en aqueixa conferència, es va publicar el manifest del partit dels "independents" dirigit al proletariat. En aquest manifest es reconeix el caràcter burgès del govern Scheidemann, se li reтраu el desig de dissoldre els soviets, que s'anomenen *Träger und Schutze der Revolution* (portadors i custodis de la revolució) i es fa la proposta de legalitzar-los, de conferir-los atribucions de caràcter estatal i de concedir-los el dret de suspendre les decisions de l'Assemblea Nacional i de sotmetre els assumptes a plebiscit popular.

Semblant proposta equival a la plena fallida ideològica dels teòrics que han defensat la democràcia i no han comprès el seu caràcter burgès. El ridícul intent de cohonestar el sistema dels soviets, és a dir, la dictadura del proletariat amb l'Assemblea Nacional, és a dir, amb la dictadura de la burgesia, desemmascara per complet la indigència mental dels socialistes i socialdemòcrates grocs, el seu reaccionarisme polític de petits burgesos i les seues covardes concessions a la força de la nova democràcia, de la democràcia proletària que creix, irrefrenable.

22.- En condemnar el bolxevisme, la majoria de la Internacional groga de Berna, que no es va decidir a votar formalment la corresponent resolució per por de les masses obreres, ha procedit amb correcció des del punt de vista de classe. Aquesta majoria s'ha solidaritzat per complet amb els menxevics i socialistes revolucionaris russos, i amb els Scheidemann d'Alemanya. Els menxevics i socialistes revolucionaris russos, en queixar-se de les persecucions de què són objecte per part dels bolxevics, intenten ocultar el fet que aquestes persecucions han sigut provocades per la participació dels menxevics i socialistes revolucionaris, en la guerra civil al costat de la burgesia contra el proletariat. De la mateixa manera, els Scheidemann i el seu partit han demostrat ja en Alemanya la seua participació en la guerra civil al costat de la burgesia, contra els obrers.

És del tot natural, pel mateix, que la majoria dels membres de la Internacional groga de Berna hagen condemnat els bolxevics. En açò s'ha expressat, no la defensa de la "democràcia pura", sinó

l'autodefensa de gent que sap i comprèn que en la guerra civil estan al costat de la burgesia contra el proletariat.

Heus aquí per què, des del punt de vista de classe, no es pot deixar de reconèixer com correcta la decisió de la majoria de la Internacional groga. El proletariat, lluny de témer la veritat, ha de mirar-la a la cara i traure'n les pertinents conclusions polítiques.

Sobre la base d'aquestes tesis, i en consideració als informes dels delegats dels diferents països, el Congrés de la Internacional Comunista declara que la tasca principal dels partits comunistes, en les distintes regions on el poder dels soviets encara no s'ha constituït, consisteix en el següent:

1er Aclarir el més àmpliament a les masses de la classe obrera sobre la significació històrica de la necessitat política i pràctica d'una nova democràcia proletària, que ha d'ocupar el lloc de la democràcia burgesa i del parlamentarisme;

2on Difondre i organitzar els soviets en tots els dominis de la indústria, en l'exèrcit, en la flota, entre els obrers agrícoles i els camperols pobres.

3er Conquerir, a l'interior dels soviets, una majoria comunista sòlida i conscient.

DISCURS DE LENIN SOBRE LES SEUES TESIS

Camarades:

Vull agregar algunes paraules als dos últims punts. Pense que els camarades que han de llegir l'informe sobre la conferència de Berna es referiran a aquests temes més detalladament.

Durant tota la conferència de Berna no es va dir ni una paraula sobre la significació del poder soviètic. A Rússia, fa dos anys que discutim aquest problema. Ja a l'abril de 1917, al congrés del partit, varem plantejar aquesta qüestió des del punt de vista teòric i polític: "Què és el poder soviètic, quina és la seua substància, la seua significació històrica?" Prompte farà dos anys que varem estudiar aquest tema i al congrés del partit i varem adoptar una resolució al respecte.

L'11 de febrer, *Freiheit* de Berlín va publicar un crida al proletariat alemany signat no sols pels caps dels socialdemòcrates independents d'Alemanya sinó també per tots els membres de la fracció independent. A l'agost de 1918, el major teòric dels independents, Kautsky, escrivia en el seu fullet titulat *La dictadura del proletariat* que era partidari de la democràcia i dels òrgans soviètics però que els soviets només havien de tenir un caràcter econòmic i no haurien de ser reconeguts com a organismes estatals. Kautsky repeteix aquesta afirmació en els números de *Freiheit* corresponents a l'11 de novembre i 12 de gener. El 9 de febrer apareix un article de Rudolph Hilferding, que també és considerat com un dels principals teòrics autoritzats de la II Internacional. Proposa fusionar jurídicament, és a dir per la via legislativa, els dos sistemes, el dels soviets i el de l'Assemblea Nacional. Era el 9 de febrer. Aquesta segona proposta és adoptada per tot el partit dels independents i publicada en forma de crida.

Malgrat que l'Assemblea Nacional ja existeix en els fets, després de la corporització de la "democràcia pura", després que els més grans teòrics dels socialdemòcrates independents hagen explicat que les organitzacions soviètiques no podran ser organismes d'estat, després de tot això encara hi ha vacil·lacions. Això prova que aqueixos senyors no han comprès res del nou moviment i de les seues condicions de lluita. Però açò a més evidència que han d'existir circumstàncies, motius, que determinen tals vacil·lacions. Quan després de tots aqueixos esdeveniments, després de quasi dos anys de revolució victoriosa a Rússia se'ns proposa resolucions del tipus de les adoptades en la conferència de Berna, en les que no es diu res sobre els soviets i la seua significació, tenim tot el dret d'afirmar que tots aqueixos senyors, en quant que socialistes i teòrics, no existeixen per a nosaltres.

Però en realitat, des del punt de vista polític, aqueix fet prova, camarades, que s'ha produït un gran progrés en les masses ja que aqueixos independents, teòricament i en principi adversaris d'aqueixes organitzacions d'estat, ens proposen sobtadament una favada tan gran com la fusió "pacífica" de l'Assemblea Nacional amb el sistema dels soviets, és a dir la fusió de la dictadura de la burgesia amb la dictadura del proletariat. És evident que aqueixes persones han fracassat i que una gran transformació s'ha produït en les masses. Les masses endarrerides del proletariat alemany es

dirigeixen a nosaltres, millor dit, s'han dirigit a nosaltres. Per tant, la significació del partit socialdemòcrata independent alemany, des del punt de vista teòric i socialista, és nul·la. No obstant això, conserva una certa importància en el sentit que aqueixos elements ens serveixen d'indicador de l'estat d'ànim del sector més endarrerit del proletariat. Aqueixa és, al meu parer, l'enorme importància històrica d'aquesta conferència. Nosaltres varem ser testimonis de quelcom anàleg durant la nostra revolució: els nostres menxevics van patir pas a pas, per així dir-ho, la mateixa evolució que els teòrics dels independents en Alemanya. Quan van tenir la majoria en els soviets, defensaven els soviets. En aqueix moment només s'escoltaven els crits de "Visquen els soviets!", "Els soviets i la democràcia revolucionària". Però quan nosaltres els bolxevics varem aconseguir la majoria, van entonar altres consignes: "Els soviets, van declarar, no han d'existir simultàniament amb l'Assemblea Constituent". I certs teòrics menxevics fins i tot van proposar quelcom semblant a la fusió del sistema dels soviets amb l'Assemblea Constituent i la seua inclusió en les organitzacions d'estat. Una vegada més va quedar demostrat que el curs general de la revolució proletària és idèntic en tot el món. Primerament constitució espontània, elemental dels soviets, després la seua ampliació i desenrotllament, després l'aparició en la pràctica de la disjuntiva: soviets o Assemblea Nacional constituent o bé parlamentarisme burgès, confusió total entre els caps i finalment revolució proletària. No obstant això, crec que després de quasi dos anys de revolució no hem de plantejar el problema d'aquesta manera sinó adoptar resolucions concretes atès que la propagació del sistema dels soviets és per a nosaltres, i particularment per a la majoria dels països d'Europa occidental, la més essencial de les tasques. L'estranger que mai ha sentit parlar del bolxevisme no pot formar-se fàcilment una opinió sobre les nostres discussions. Tot allò que els bolxevics afirmen és refutat pels menxevics i inversament. És cert que enmig de la lluita no pot ocórrer d'una altra manera. Per això és molt important que l'última conferència del partit menxevic, duta a terme al desembre de 1918 haja adoptat una llarga resolució detallada íntegrament publicada en el *Diari dels tipògrafs*, òrgan menxevic. En aquesta resolució, els propis menxevics hi exposen succintament la història de la lluita de classes i de la guerra civil. Allí diuen que els menxevics condemnen els grups del partit aliats a les classes posseïdores en els Urals i en el sud, a Crimea i en Geòrgia, i indiquen amb precisió totes aqueixes regions. Els grups del partit menxevic que, aliats a les classes posseïdores, van combatre contra el poder soviètic, ara són condemnats en aquesta resolució. Però l'últim punt condemna igualment els que es van passar amb els comunistes. S'hi dedueix que els menxevics estan obligats a reconèixer que no hi ha unitat en el seu partit i que s'inclinen o bé cap al costat de la burgesia o bé cap al del proletariat. Una gran part dels menxevics es va passar a les files de la burgesia i va lluitar contra nosaltres durant la guerra civil. Naturalment nosaltres perseguim els menxevics, fins als fem afusellar quan enmig de la guerra combaten el nostre Exèrcit Roig i afusellen els nostres oficials. A la burgesia que ens va declarar la guerra, hem respost amb la guerra proletària. No pot haver-hi una altra sortida. Per això, des del punt de vista polític, tot açò només és hipocresia menxevic. Des del punt de vista històric, és incompreensible que en la conferència de Berna persones que no són oficialment reconegudes com a bojos, hagen pogut, per ordre dels menxevics i dels socialistes revolucionaris, parlar de la lluita dels bolxevics contra ells silenciament la seua lluita en comú amb la burgesia contra el proletariat.

Tots ens ataquen amb aferrissament perquè els perseguim. Això és exacte. Però es cuiden molt bé de dir una sola paraula sobre la seua participació en la guerra civil. Pense que és convenient remetre's al text complet de la resolució i sol·licite als camarades estrangers que li presten molta atenció perquè es tracta d'un document històric en què està perfectament plantejat el problema i que proporciona la millor documentació per a l'apreciació de la discussió entre les diverses tendències "socialistes" a Rússia. Entre el proletariat i la burgesia hi ha una classe de persones que s'inclinen tant cap a un costat com cap a l'altre. Això va ocórrer sempre i en totes les revolucions, i és absolutament impossible que en la societat capitalista, on el proletariat i la burgesia constitueixen dos camps enemics oposats, no hi ha sectors socials intermedis. Històricament, l'existència d'aqueixos elements flotants és inevitable. Desgraciadament, aqueixos elements que no saben de quin costat combatran l'endemà existiran encara durant un cert temps.

Desitge fer una proposició concreta tendent a l'adopció d'una resolució en la qual han de ser assenyalats particularment tres punts:

- 1.- Una de les tasques més importants per als camarades dels països d'Europa Occidental consisteix en explicar a les masses el significat, la importància i la necessitat del sistema dels soviets. Des d'aquest punt de vista hi ha una comprensió insuficient. Si és cert que Kautsky i Hilferding han fracassat com a teòrics, els últims articles de *Freiheit* demostren, no obstant això, que van saber

expressar exactament l'estat d'ànim dels sectors endarrerits del proletariat alemany. Al nostre país va succeir el mateix: durant els vuit primers mesos de la revolució russa va ser molt discutit el problema de l'organització soviètica, i els obrers no veien molt clarament en què consistia el nou sistema ni si es podia constituir l'aparell d'estat amb els soviets. En la nostra revolució hem progressat no en el sentit teòric sinó en el camí pràctic. Així, per exemple, abans mai varem plantejar teòricament la qüestió de l'Assemblea Constituent i mai varem dir que no la reconeixíem. Només més tard, quan les institucions soviètiques es van expandir a través de tot el país i van conquerir el poder polític, varem decidir dissoldre l'Assemblea Constituent. En l'actualitat, veiem que el problema es planteja amb major agudesesa a Hongria i Suïssa. D'una banda, és excel·lent que això passe; en aqueix fet es recolza la nostra absoluta convicció que la revolució avança més ràpidament en els estats d'Europa Occidental i que amb ella obtindrem grans victòries. Però, d'altra banda, hi ha el perill que la lluita siga tan aferrissada que la consciència de les masses obreres no estiga en condicions de seguir aqueix ritme. Fins i tot ara el significat del sistema dels soviets no està clar per a les grans masses d'obers alemanys políticament instruïts perquè han sigut educats en l'esperit del parlamentarisme i dels prejudicis burgesos.

2.- Punt relatiu a la difusió del sistema soviètic. Quan veiem amb quina rapidesa es difon en Alemanya i fins i tot en Anglaterra la idea dels soviets, podem dir que aqueixa és una prova essencial que la Revolució proletària vencerà. Només es podria detenir el seu curs per molt poc de temps. Però és molt distint quan els camarades Albert i Platten ens declaren que als seus països no hi ha soviets al camp, entre els treballadors rurals i els petits camperols. He llegit en *Rote Fahne* un article contra els Soviets camperols però (i això és absolutament just) referit als soviets de treballadors rurals i de camperols pobres. La burgesia i els seus lacais, com ara Scheidemann i companyia ja van llançar la consigna de soviets camperols. Però nosaltres només volem els Soviets de treballadors rurals i de camperols pobres. Desgraciadament, dels informes dels camarades Albert. Platten i d'altres, s'hi dedueix que a excepció d'Hongria, es fa molt poc per l'expansió del sistema soviètic al camp. Potser açò constituïska un perill pràctic prou considerable per a l'obtenció de la victòria per part del proletariat alemany. En efecte, la victòria no podrà ser considerada com segura mentre no siguin organitzats no sols els treballadors de la ciutat sinó també els proletaris rurals, i organitzats no sols abans als sindicats i cooperatives sinó als soviets. Nosaltres varem obtenir la victòria més fàcilment perquè a l'octubre de 1917 varem marxar junt amb tots els camperols. En aqueix sentit nostra revolució era llavors burgesa. El primer pas del nostre govern proletari va consistir en el fet que les antigues reivindicacions de tots els camperols, expressades en l'època de Kerenski pels soviets i les assemblees de camperols, van ser concretades per la llei dictada pel nostre govern el 26 d'octubre de 1917, l'endemà de la revolució. En açò va consistir la nostra força i per això ens va ser tan fàcil conquerir les simpaties de la majoria indiscutible. Al camp, la nostra revolució va continuar sent burgesa, però més tard, sis mesos després, ens varem veure obligats a començar, en els marcs de l'organització d'estat, la lluita de classes al camp, organitzant en cada poble comitès de pobresa, de semiproletaris i lluitant sistemàticament contra la burgesia rural. Açò era inevitable, perquè Rússia és un país endarrerit. Una altra cosa ocorrerà a Europa Occidental i per això hem de destacar la necessitat absoluta de l'expansió del sistema dels Soviets també en la població rural.

3.- Hem de dir que la conquesta de la majoria comunista en els soviets constitueix la principal tasca en tots els països on el poder soviètic encara no ha triomfat. La nostra comissió resolutiva va estudiar ahir aquesta qüestió. Potser altres camarades vulguen expressar també la seua opinió però desitjaria proposar que s'adopti aquest tercer punt en forma de resolució especial. És molt probable que en molts estats d'Europa Occidental, esclate molt pròximament la revolució. En tot cas, nosaltres, com a fracció organitzada dels obrers i del partit, tendim i hem de tendir a obtenir la majoria en els soviets. Llavors la nostra victòria serà segura i no existirà força capaç d'oposar-se a la revolució comunista. D'una altra manera, la victòria serà difícil d'aconseguir i no durarà molt.

Edita: **Germinal – nucli en defensa del marxisme**

Per a posar-te en contacte amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

Visita la nostra pàgina: www.grupgerminal.org